

ג'רלדין צ'פדין (מימין) וכפיהה (משמאל)

...תסלחי לי מאד

במאיהסרטים ג'ון שלזינגר ראה אותה מרחוק, ואמר: "אה! מה ג'רלדין עושה כאן?" ולפני שמישהו הספיק להעמיד אותו על טעותו הוא ניגש אליה ושאל אותה: "מה זה? גם את עושה סרט על ישראל?"

אחר כך הוא הסתכל עליה פעם שנייה ואמר: "אוי, תסלחי לי מאוד, החלפתי אותך במישהי אחרת."

גבי אלדור סלחה לו. היא כבר רגילה לס' לוח לטעויות כאלה. עוד לפני ארבע שנים, כשהיא למדה באוניברסיטה אמרו לה שהיא מזכירה את אחת הבנות של צ'ארלי צ'פלין. או עוד לא ידעו בדיק איוז בת.

אחר כך התברר שיש דרישה גדולה מאוד על הפרצוף הילדותי הזה, עם העיניים ה' מלוכססות קצת והמצח הגדול, ולכן ג'רלדין התחילה להופיע בסרטים, וגבי גמרה את לימודיה באוניברסיטה. אבל אחרי זה הת' חילה להופיע במחזות ישראלים.

וכשג'רלדין קפצה מסרט לסרט קפצה גבי מהצגה להצגה. והיום, כשג'רלדין נמ' צאת בטיא הקריירה שלה, משחקת גבי בטורונטו, ומתכוונת להופיע בסרטה הראשון. כל דמיון בין הקריירות שלהן, אם יהיה כזה, יהיה מיקרי בהחלט.

מלחמת

התרבות

אחרי שגיון שלזינגר צילם במשך שבועיים את המלחמה הישראלית, ואת הצבא הישראלי. הוא החליט, שזה לא מס' פיקי. צריך לצלם גם את התרבות הישראלית.

זעת הגדולים

הזקן והילד (בקרוב, מקסים, תל-אביב) ז'אן פרנסוא (טובלינקו) שטיינר שכתב ביקורת על הזקן והילד, אומר שקשה לו לספר את הסרט, משום שסרט גדול אין מספרים, סרט גדול רואים. ואחרי זה הוא גם מספר מה אין מספרים אלא רואים.

קלוד מוריאק אומר עליו: "ראיתי אותו פעמיים, הוא גרם לי לצחוק, לחייך, וכמעט לבכות, בכל זאת, אין לי רצון לדבר עליו." ואחר כך הוא מוכיח את חוסר הרצון הזה לדבר. על ארבעה טורים גדולים וצפופים.

ומבקר ישראלי, בעיתון ישראלי, כותב שהוא סיפור על ילד יהודי המובל לכפר בזמן המלחמה, וגר אצל אדם זקן, אנטישמי, שאינו יודע את זהותו. וכאן בא הסיפור מה קורה יום אחד, כשהילד שואל את הזקן איך מברילים בין יהודי לנוצרי, סיפור המסתיים במשפט: "קשה לספר סרט כזה. צריך לראותו."

אני שמחה מאד להיחזק שכיחנתי לדעת גדולים: אני ממליצה לכל הצופים לעזוב את הביקורת וללכת לראות את הסרט, בדגש שיגיע. זהו סרט גדול, המדבר בעד עצמו.

תרז זקן

שורת המרצחים (אופיר, תל-אביב; ארצות-הברית) דין מרטין הוא מכוער ומקומט, ונראה כמו תרז זקן. כבר בהתחלת הסרט, כשהוא מתבקש שלוש בחורות, הוא מרגיש שזה לא מתאים לו, והוא מנסה לספר בדיחה, כדי שאם יצחקו — יצחקו על הבדיחה ולא עליו.

הוא מסתכל על בחורה רביעית, העומדת בתוך גן ואומר: "איזה נוף יפה." הוא מתכוון לבחורה. אבל הוא מרגיש שזה לא מצחיק אף אחד, והוא מנסה לתקן את זה ואומר: "איזה בחורה יפה," והוא מתכוון בעצם לנוף.

זה עדיין לא מצחיק אף אחד, אבל הוא לא מתייאש. חוזר על הבדיחה הזאת עוד פעם ועוד פעם, ובתקופה, בתקופה שאולי בסוף הקהל כבר יתעייף ויצחק.

וכשהוא מפסיק לספר בדיחות, ומנסה להציל את העולם ואת אן מרג'ט עם האבא המדען שלה, מידי כנופיה המנסה להשתלט עליהם, מתחילים לחשוב שאולי כבר באמת יותי טוב שיספר בדיחות.

וחוזר

חלילה

בניגוד לכל העולם, שם מוקרנים סרטים ישנים, גם הבינוניים שבהם, שוב ושוב, בתי-קולנוע קטנים המיועדים לדבר, או מעל מסכי הטלביזיה, הרי בארץ, סרט שעבר

נציגה-חברה שלה שהגיעה ארצה ושגילתה כי רבקה כהן, הביטניקית של תל-אביב, הפכה לתסריטאית בצרפת.

"היא כתבה סרטים נפלא," סיפרה ה' נציגה, "על סטודנט המציץ בחורי-מנעולים בבית-מלון קטן והמגלה יום אחד בחורה יפהפיה ההולכת לישון לבדה."

"הוא מכניס לה סם שינה במשקה שלה וכשהיא נרדמת הוא מתגנב לחדרה ועושה איתה אהבה."

ומי שיוזע כי שם הנציגה-חברה הוא קארול ווסולר ושהיא בתו של אחד המיל' יונרים הגדולים בצרפת, יאמין שעוד יצא מזה סרט.

סוער ונלהב, וביחוד התלהב ממנו הכמאי, שעורר אותם להמשיך — וצילם כל מילה.

התסריטאית

רבקה כהן לא עבדה אף פעם. היא היתה יושבת בקליפורניה ובכסית ובכל המקומות בהם ישבו החברה.

כולם הכירו אותה וכולם אהבו אותה והיא היתה שייכת לנוף כמו העצים וה' ספסלים וחצקל.

יום אחד היא נעלמה ומשך שנתיים לא שמעו עליה דבר. השבוע אפשר היה לשמוע עליה. מפי

לשם כך הזמין עוזרו, חלף מנקביץ, את הסופרים הישראליים ואת התיאטרון הישר' אלי, הפגיש אותם באולם קטן בבית-הרופא. וביקש מהם להראות מה הם יודעים לעשות. את הסופרים ייצג בנאמנות רבה עמוס קינן, שהסביר מדוע אין בארץ לא ספרות עברית ולא תיאטרון עברי.

אחרי הדברים הללו צריכים היו שחקני בימת השחקנים להציג קטעים מתוך מלוקום הקטן ומלחמתו בסרטים, אבל הם פחדו שצופי הסרט לא יקבלו יפה את העובדה שקודם מוזיעים שאין תיאטרון בארץ ואחר' כך מציגים אותם. לכן, במקום לשחק, הם פתחו בויכוח עם עמוס קינן. הויכוח היה

של מנגינה נהדרת שעדיין לא חדלה מלהיות להיט. בכפר הפרימיטיבי, שלידו היא חיה, מאמינים שהיא מכשפה.

וכשמהנדס צעיר (מוריס רוזה) מנסה להוציא אותה מהיער אל חיי תרבות, מתקומם הכפר כולו ומחזיר אותה למקומה.

זוהי אגדה מקסימה המסופרת כמו אגדה ונראית כמו אגדה, עם מוסר השכל רציני — לאנשים המבינים אנדות.

לפתע בקיץ האחרון (גורדון, תל-אביב; ארצות הברית). דור שלם של מופרעים, סוטים ומטורפיי-מין, גדל על סיפוריו של טנסי ויליאמס ועל הסרטים שנעשו מהם.

כשרואים בפעם השניה, את אחד הסרטים הטובים שלו אפשר גם להבין למה.

מה אין בסרט הזה? אמא המאוהבת בבנה, שהוא מצידו הומוסקסואלי. בת-דודה המאוהבת בבן-דודה. גן-טרופי ה' נראה כמו גן-של-מפלצות. קבוצה של ילדים הטורפת אדם חי, ובית משוגעים שלם המתחיל לרוץ אחרי הבת-דודה שהוכנסה לשם בכוח.

הסיפור המוזעזע בויים בכשרון, ופועל על הצופה בעוצמה כה עזה, שעוברים ימים שלמים עד שמצליחים לשכוח אותו ולהרגע ממנו.

מספרים שכאשר טנסי ויליאמס היה ילד, וכתב את החיבור הראשון בחייו, המורה כליכך נבהל עד שאחרי-כך, במשך שנה שלמה, נתן לו ציונים מבלי לקרוא את החיבורים. אפשר להבין אותו.

במאי בעל מוס

המלחמה נגמרה (רוג, ירושלים; צרפת) לבמאי ה' גדול אלן רנה יש מוס בלב. בתור פיצוי נתן לו אלוהים המון שכל, חושם אסתטיס מחודדים, רגישות רבה, וכישרון גדול. עם הדברים הללו הוא עושה סרטים גדולים, מעניינים, אבל לפעמים מזוייפים.

דייגו, המהפכן הספרדי המנסה מזה שלושים שנה להציל את ספרד מידי פראנקו, נראה באמת כמו מהפכן ותיק, עייף ממאבקים וחלומות על המהפכה הגדולה, שהוא יוזע שלא תבוא.

אבל כיוון שהוא מרוחק מכל מה שקורה לו, ומנסה לנתח את זה יחד עם הבמאי בהגיון מתמאטי קר ושקול, קשה לו להיראות כמו אדם חי וכל דבר שהוא עושה הוא יפה מדי, או ארוך מדי, או מוגזם מדי.

לכן, כשנערכים מעצרים המוניים בספרד, וכמה מחבריו הטובים נעצרים, הוא לא נראה כאילו הדבר נוגע לו. הוא גם לא נראה כך כשהוא בא לספר לאשת חברו הטוב שבעלה נלקה. ובעיקר הוא לא נראה כך כשהוא מבצע את שתי סצינות האהבה המפורסמת שלו.

אני ממליצה על:

- אלפי (אלנבי, תל-אביב) • פרנהייט 451 (נת. תל-אביב) • המכשפה (פריז, תל-אביב).

זמנו — בטל קרבנו. ומי שהחמיץ אותו פעם — לא יראה אותו יותר.

רק בשנים האחרונות החלו בהקרנות חוזרות של סרטים שהצליחו לפני שנים מספר. ומפתיע לפעמים כמה הזמן פועל דחקא לטובתם של סרטים שנראו בזמנם בינוניים למדי. שתי הקרנות-חוזרות כאלה מוקרנות השבוע בתל-אביב.

המכשפה (פריז, תל-אביב) הוא סרט פיזטי, וסרט כזה קשה מאד לעשות: די שאחת הסצינות, אחד הדיאלוגים, או האף של הגיבורה יהיו ארוכים מדי, וכבר הקהל יוצא מתוך האחירה, והפיזט הופך שיעמום.

בהמכשפה אין אף פרט אחד שמקלקל את האחירה. מארינה חלאדי הנראית כמו מלאך עלי-אדמות, חיה בתוך יער קסום, על יד אגם המוצף בלילות באור הירח, בתוך צילילים שטים

מארי היגוס ב"שורת המרצחים" ...איזה נוף יפה!